



WWW.UNILIB.RS

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА



ТАРМЛАДН

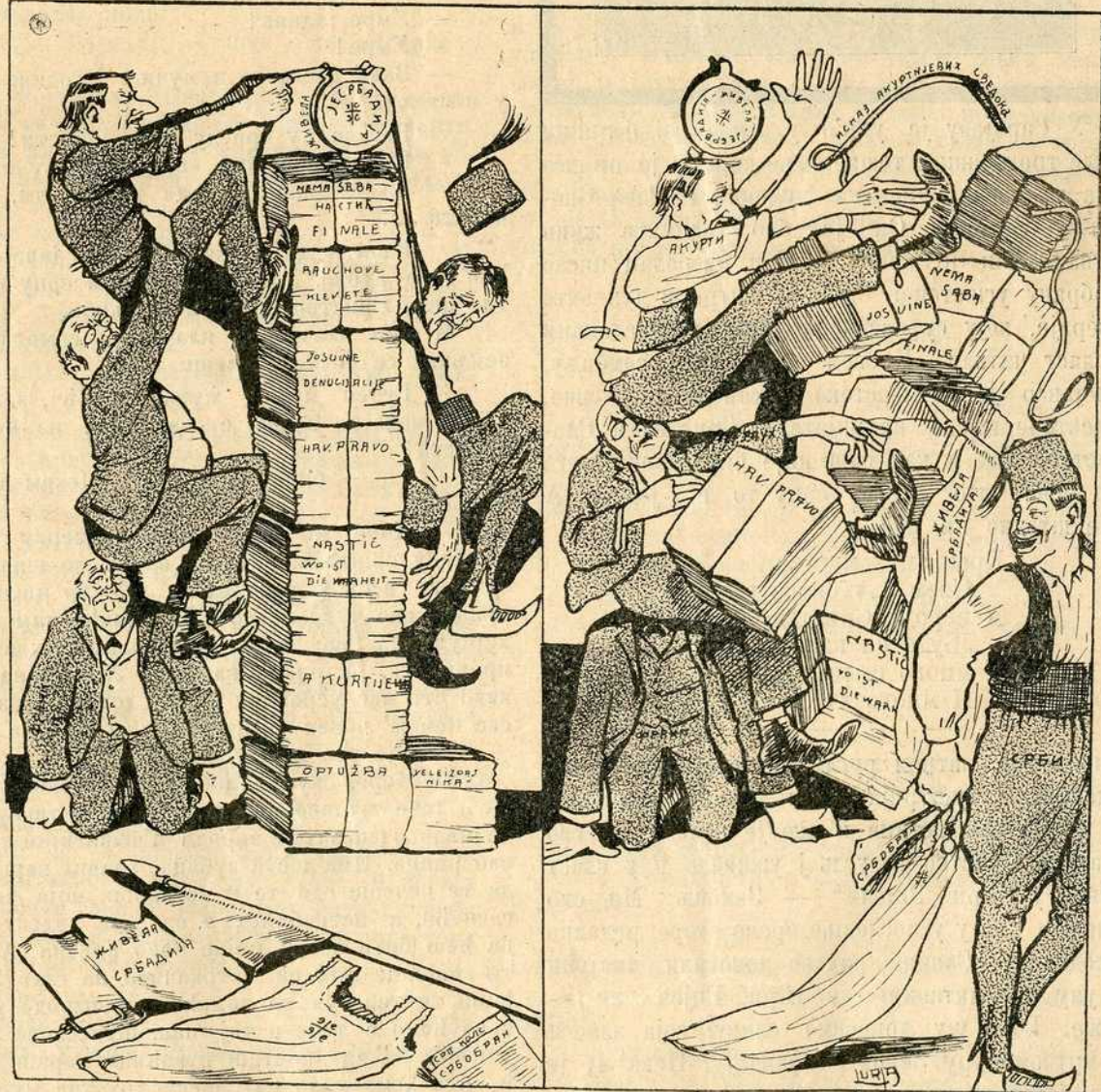
ХУМОРИСТИЧНО-САТИРИЧАН ЛИСТ.

Број 15. и 16.

У Новом Саду, 15. септембра 1909.

Год. III.

Акуртијева вешала



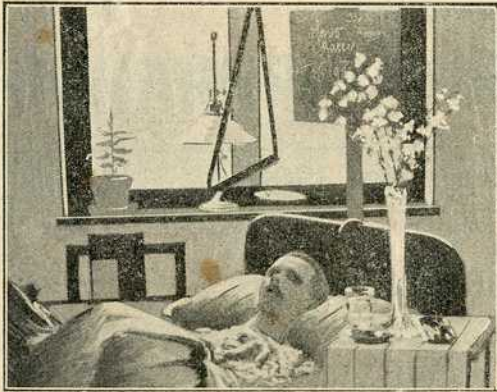
у сну

и

на јави.

† ЗЕМБИЉ.

† Сава Скарин — Зембиљ.



У Сарајеву је умр'о у земаљској болници после трогодишње тешке боље која га је приковала за кревет, српски хумориста Сава Скарин — Зембиљ. Он је био годинама живи мртавац. Али је тако болан и преболан писао у обрану угњетеног Српства оштре и духовите козерије, коју су босански Срби и Мусломани у сласт читали. У свом сатиричном зембиљу, исмејавао је он жестоко босанске куфераше, прдектере и све непријатеље Српства и Словенства. Кад и кад баш није бирао речи, него што реч: што му на срцу то на језику. А није штедио ни нас.

Кроз смех и сузе,
Свем злу си се смејо,
А изроде Српства
Љуто си клео.
И много смео —
И много хтео.

Износио је оштром руглу — све наше мане, помодаруша, центрија — и лажних родољуба. Па та његова истина и ако је болела — сво босанско Српство је у њој уживало и у сласт читало у „Срп. Ријечи“ — Зембиљ. Ми смо у нашем листу у последње време скоро редовно у подлистку Савине радове доносили, имајући на уму оне читаоце, где „Срп. Ријеч“ не — стиже. Горе му доносимо слику, која износи на мртвом одру Зембиљ ефендију. Нека му је лака босанска земља коју је он толико љубио. И слава му!

† ЗЕМБИЉ.

У Сарајеву је освануо жалостан, црн дан. Тога дана да се ком несрећом нашао у Сарајеву, сличне душе Акурта тај би се од радости сав искваспо . . . јер би на свима српским кућама у место њему мрске боје црвено плаве беле — видио само црне заставе где се лепршају, — осим што се на кући др. Лазиној лепрша црно жута . . . И плаче сво Сарајево, Срби и Мусломани . . . само се Швабе грохотом смеју. Па да видите плаче и српски Бога, не за инат Акуртију, него и њему дошло жао што је узео Србима сиротог и толи напаћеног зембиља.

— Бог да му душу прости!
— Бог да прости!
— Умре јадник!
— Умре!
— Вала доста се и мучио. 5 година лежати

у постели.

— Бог да му српску душу прости!
— Поштено српско срце, зембиљу наш!
— Ко ће нас од сада думбусати, ко ли карати . . .

— Вала јест! — карао нас је јако — ама још јаче љубио. У његовом малом срцу обухватио цело Српство, и љуби га, љуби.

И опет плачу сви плачу . . . само госпођа земљана се покосено смеши.

— Гутен моргн, жута госпођо, земљана!
Јесте подигли вашу славну гузу из болесног кревета!

— Ја, — бин фол ауф! — Чекам ди фризерка.

— Море да вам ми нашу фризерку госпођу Уставку пошаљемо. Па ће вам мало лепше удецити ту вашу фризуру . . . Не би ишли тако чувати као чудо какво! Направиће вам и мало курјука да вас човек има зашта ухватити и прочунати. А овако вас већ 25 година — од како сте нас усрећили вашим доласком из швапске немож' човек ухватити ни за уши ни за реп.

— Хја тез ис со модерн . . .

— Море, скунућемо ми моја госпођо земљана с тебе ту шванску и културу и фризуру, па те мало очепљати с народн'м чешагијом званом: изборница. Има доста зубаца, званих народњака, да те почеше где те и не сврби, моја земљана госпођо, а истребићете и од гада прдекторског, па ћеш бити ко од мајке ново рођена. А место те кошнице што си натркачила на главу, натућемо ти телелук од домаћег производа устава, а свућемо с тебе и тај цак, што си се увукла у њега, па да простиш и гаћице мораш доле — и онда ћемо мало од српског платна муслиманске широке шалваре навући, да тољко не врдаш

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

кад ходиш тим твојим „високим“ и кривим носом — хоћу рећи штиклама — натућемо ти тутунке и подвикнути :

„Цануле, обуј нануле!“

и онда право седи и право беседи, моја госпођо земљана. Ја како ти мислиш. Мало да те уљудимо доста смо те гледали тридесет љета — као неку комедију . . .

— Ја, шауц хер, ферфлукте мода. Их сол јец, тепелук трагн . . .

— Ја, шта ћеш драга, доста је било по бечком журналу. Сад с њиме можеш госпођо земљана брисати — шта ти хоћеш. Ал ни бригеша те госпођо земљана Издаћемо ти и ми неки журнал у скорим.

— Како се то зовила буде.

— Устав журнал!

— Круцифике, а зар не „Винер-моде“ (Бечка мода).

— Не, него сарајевојер моде — с додатком боснише народна моде.

— Јесус Марија! — шта још не биће с меном.

— Е, моја бела Швабице, ко би то могао знати шта ти се још у животу може — утрефити.

Да си ти корисна и живиздрава моме народу, све ће то на меру доћи. Знаш како се каже куцуе па резанац.

— Вас ис сонц најес?

— Хе, најес нема ништа, али данас је жалостан дан. Сво Српство и Муслиманство нам је у жалости. Умро нам велики човек! Највећи Србин, госпођо земљана.

— Видајхт, дер нарендни во(ч) хер Димитријевић!

— Е камо наше среће, госпођо земљана, да нам је и он крепуцнуо у место што нам је умро Зембиљ, за њим не би ни мачка у Срба маукнула, тако би вас љуто уцвлио — ал' видиш овако нас све срце боли.

— Хихихи! — Хихихи!

— А што се цериш така остала!

— Астан, дер Зембиљ ист гешторбен. Хихихи! Дер културтрегер секирман. Со мајн либер.

— Да, да, моја земљана, клибила се ти никаква да се клибиш. Он је умро. Тај што вас је секиро и секиром из зембиља — по глави и руци онако немилостиво кљуцао, да сте се све прашили.

— Оооо! Хихихи!

У тим се и српски Бога разљути, загрми громгласно и сузе му ударе и почну земљу квасити, док у један мах груну с неба силна суза, као да хтеде потопити све прдектере и културтрегере целе Босне.

— Провалило се небо!

— Хвала Алаху!

— Види улицом Фрање Јосифа тече река Неретва.

— Да их хоће вода све бутун однети.

— Кога болан?

— Ама куфераше, мекише, прдектере, те усрећитеље наше лепе земље Босне, — ја кога другог.

— Алах из тебе проговорио.

— Виде, виде, како плива базар! Кништримфен па мидери, хозле, па брустширцне. Да је жив сада покојни Зембиљ, а он би закукао за тим народним благом и громгласно у зембиљу подвикнуо: Недај Србине, утече нам култура — однесе је вода ладна, а што ли ће моје лепе Српкињице без мидера, брустширцна, кништримфла, хозла, — и лајбова с пендерима на грудима. . . Недај Србине, пропаде нам српско царство. Ово је друго Косово.

— Ено плива један куфер а на њему Штадлер. . . Кандаће и он водом. . . Виде, виде, Др. Лазу Димитријевића како га носи вода, а он се чврсто ухватио за парче даске рек' би од јасала и млата се. . . Ено и Мандића усео у корпицу ко какав куцек па га носи мутна у недођин. . . Још да је којом срећом Настић у Сарајеву — и да је овај гром што сад пуца у место дрвета ударио у Настића, па рећи један диван дан. Овако је још остало доста ђубрета што није могла вода да однесе тако да данас пред редакцијом „Bosnische Posta“ ужасно удара, а пред „Dnevnikom“ да те загуши једино што Вагнеров ли т „ванредно мириши“ и подсећа те на колеру. — О да их чума помори — кад их вода није из шехер Сарајева однела.

Зембиљ о Настићу.

— Пасији дани. . .

— А који су то дани „пасији дани“?

— Пасији дани, то су баш сад ови врући дани, кад пси исплазе језик, па дахћу. Ови су дани уједно и имендан, погодите кога? — Ђорђа Настића. За то се у овој сезони пасијих дана овако много и говори о Ђорђи Настићу — јунаку пасијих дана и свечару.

— А ко је то Ђорђе Настић?

— То је нови Јован Собјески спаситељ и ослободитељ Беча.

— Ја које је вјере?

— Искарјотске.

— А народности?

— Сународник је класичном Калчином „Чапи“.

— А чим се бикаварце занима наш Ђота?

— Ђота се продаје сваком ко више плати — мало Томановићу, малко Рауху, маличко Еренталу.

— То је бива ко оно, што се код нас у Босни каже: „Варми Ђота бир золота“!!!

— Дај дер ми кажи, чим се бавио Ђотин отац?

— Пласиро је мађарску робу у Мостару. Тако бар рече Ђота на загребачком суду.

— Е али шта је био прије него што је отишао у Мостар за агента „Мађарског трг.

музеја? Шта је био док је био у Сарајеву код беледије? То нам Ђота још нигдје није одговорио.

— Та то зна и сваки сарајевски врабац.

На дневном су реду дакле пасији, односно Настићеви дапи.

Е па здрав си Ђота, сретна твога имендана! Много година у здрављу и рахатлуку ђаволске конце плео и с г се у мосуру срео и не мога га мимоћи док га не појео! Ђорав ходио слијепце водио и Бог ти дао здравље од мога здравља!

Дакле и ООн нам је проговорио, и епо га ће као бумбул птица поје Богу својему за готове новце.

Из његова се говора види, да је из чистог родољубља отишао у Србију. Особито се је одушевио, кад је прочитао неће да је Србија Пије-монт српски. А Ђотин управо и јест идеал, ће се добро пије и једе.

Хрватска, рецимо, ако се је икад могла назвати хрватским Пијемонтом, откако јој је на влади „Сервус друштво“ мора с правом носити име хрватског „Пије-монта.

Ђота као велики љубитељ диспозиционих фондова, учинио је ашик и на биоградски диспозициони фонд, али ту је грдна рано! добио корпу. Од тада је замрзео и Србију и Српство, а Србијанце, који му не дадоше „динара“ „него фус у гуз“ назвао је „килавим Пијемонтезима“. Али од свега, највише мрзи „србијански диспозициони фонд“ мрске „србијанске динаре“.

— Србијански диспозициони фонд — цвили сиротица Ђорђе од љутине — ждере годишње милион и по динара, од којих се динара бешлеишу и буразери Прибићевићи и Масарици, па и сараије су за вријеме прошлих градских избора добили петнаест хиљада динара, а мени за моје „Језуите у Босни“ ни динара, то један „србијански безобразлук“!

Ви се чудите, што се овако Ђорђије љути на србијанске динаре! Како и неће? Окусио је Ђорђе пара од седам цара, и аустријске круне и црногорског пернера. Али ни једна није слатка ко србијански динар. Сједити у Београду и имати пун џеп динара, то је мало љепше него сједити у царству небесном, у крилу Аврамову.

Динари претворени у божанствене београдске ђевапчиће па ђулбастике па буреке, па рујни „неготинац“... Ах мајко Србијо! Ах Србијански динари!

А грозна ли удеса! осјетити сласт београдских ђевапчића и ђулбастике, а добити „фус у гуз“ од „килавих пијемонтеза“, и наћи се шворц у Земуну, то је исто, ко кад млади тигар једном окуси људског меса, па је последије вазда жедан људске крви. Ох „килавим Пијемонтези“! Ох света освета? Ошидни Срби браћо!

Шта је кадра једна Ђота да поради из похлепе за ђевапчићима.

Варми Ђота, бир злата!

Варми Настић, бир — „ђевапчић“

Вагон списа.

Mikszáth Kálmán.

За време босанско-херцеговачког устанка 1875. било је много бегунаца, који су од страхоте крвавог сукоба с оружаним усташама пребегли у Угарску. Већина их је у брзини бегства спасла само голу душу, тако да их је гостопримац не само хранити него и од главе до пете заодети морао.

Покривач приватнога гостољубља био је дакако много краћи, него да је ову многобројну масу у целини могао сачувати од беде. Апелирало се дакле, као што је то већ у оваким приликама међународни резон на дарежљивост ерара, који се понуђене улоге гостољубивог домаћина примио.

Негде на дну Рочилдове касе пашло се још неколико милијуна што се позајмило, да би се дела милости вршити могла. А како се таква ствар без активног утецаја државе не може крају привести, постави влада при делењу државне припомоћи и свога повереника у особи Јосипа Жувића хрватског посланика на угарском сабору.

Жувић се прихвати повереништва радосно и с весељем. Како да не! Нема вам на свету лепшега ђефа него ли новце делити. Ко не би волио такву службу?

Него поред данашње системе чак и та служба има свога терета, јер се при диоби новаца сваки, ма и најмањи издатак записнички има разложити и оправдати.

Пара је бивало с дана у дан све мање, али тим је већма растао број записника и још свакојаким других признаница и исправа.

Кад је Жувић годишњи рачун закључио, напунили су списи таман читав вагон жељезнички. Вала ће се високо министарство веселити, кад их прими.

Двадесет рачунарских чиновника је омрело и освануло — Бог зна колико времена — док се на пошљетку испоставило, да повјереништву дозначених шест милијуна показују мањак од 6 фор. 78 новчића аустријске вредности.

Ајде брже боље врате читав вагон списа Жувићу. Сад их је било неколико грама још

и више, јер им је приложена уредовна напомена: а где су „ушитних“ 6 фор. 78 новчића.

Жувић се на то мало наљути, на кад није имао другог посла, лепо напише одговор.

Шта се млатите ваздан, тих 6 фор. 78 новчића су као и сва остала свота у рачунима, које зацело нисте ваљано проучили. Ја знам да сам свих 6 милијуна до задњег новчића поделио, морао сам дакле издати и тих 6 фор. 78 новчића.

Па вам овај одговор лепо приклопи свима списима, које стрпа у вагон и отпрати у министарство.

Министарство пак чим је примило акта одмах их је и вратило Жувићу с још једним списом, у ком је писало: да ће против владиног повереника Јосипа Жувића, ако се за 30 дана опширно не изјасни о мањкавих 6 фор. 78 нов. сад већ не знам по ком параграфу поступити морати.

Једнога лепога дана био је вагон аката опет код Жувића. А кад год је приспио, увек су га шест тежака морали истоваривати.

Сад се Жувић баш озбиљно наљутио. Извади 6 фор. 78 новчића, приложи их списима, које натовари у вагон, па их опет врати министарству с овом поруком: — Нек се бесмлати с вама господо. Ево вам вашег новца. За 6 форинти вам зацело нећу рескирати, да ослепим или оседим у прегледу тих рачуна. Маните ме се и оставите на миру и акта и овај луѓи вагон што их вози

Министарство прими послатих 6 фор. 78 новчића али се намршти и отпише овако:

— Охо, не иде то тако! Лепо би било, да се мањак некажњено може надокнадити. Будите ви, господине, спремни на криминални поступак.

Кад је Жувић ову бурунтију примио, у свом огорчењу с места брзојави: да се захваљује на поверењу и подноси оставку . . .

. . . . Занимљива је ова прича, јер баш износи, како изгледа мађарска управа кад је енергична.

Дим — Јанко —

Босанчице.

— Босански Мусломани се селе из Босне у Мађедонију. — Шваба је сав сретан и пева: „Ко се сели тај се не весели“.

СРПСКИ ХРИСТОС.

Кад је Јаша Темић био у Загребу да се удешава са Раухом преко Красојевића, био је на умору један самосталац. Исти поручи по Јашу и Франка, сваком по на особ, да дођу к њему, да је на умору и да има неку тајну да им саопшти. Њима је то необично било — да их један самосталац на самрти к себи позива, али ипак су дошли уздајући се да ће можда имати заиста да им неку тајну саопшти.

Да ли случајно или како, тек обоје су заједно дошли.

Болесник се обрадова. Лице му чисто засветли.

— Извол'те господо ближе.

Они приђоше.

— Седите!

Обојица се погледаше, јер у соби не беше ни једне столице.

— Седите на кревет. Овде до мене. Један с једне стране а други с друге.

Они тако седнуше.

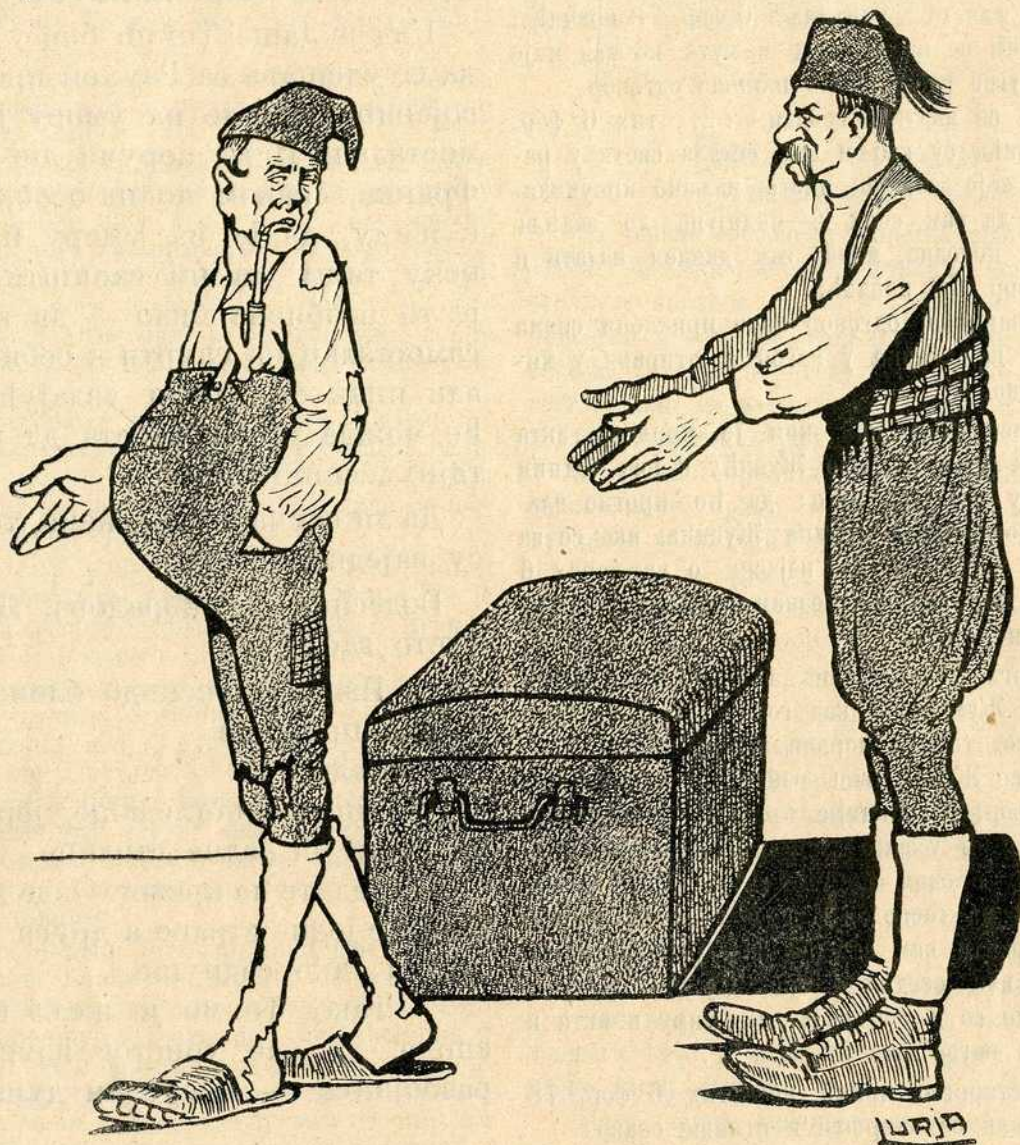
— Тако. То ми је жеља била господо, да као христос између два разбојника — испустим душу.

БРЗОЈАВ.

Цетиње. Наш књаз Николаус I. из дана у дан све постаје светлији и бољи, дачим Црна Гора бива сваки дан све црња и гора. Сад се чак и праве завере праве. Да је то знао господар и господин Тамановић никада им не би ни на ум пало да преко Настића импортују у Црну Гору бомбе и да се сиграју „завере“. Сад је већ доцкан, болест је постала епидемична слична колери кад се шири по држави. Држи се да је сам књаз пренео тог бакцила у Црну Гору, и да би он требао да се мало ограда — у каквом засебном стану. За ту болест кажу да је најбољи лек: antidespotizam и прави Ustav-мелем.

Прас! — биро.

Куфераши.



Бошњо: (Новом једном досељенику): Славети куферашу, да ти продам овај куфер?

Досељеник: А што ће ми?

Бошњо: Па тако да метнеш у њега оде-ло, рубље . . .

Досељ.: Па шта ћу онда да идем голишав?

Загребачка велеиздајничка пресуда.

— Дакле осудише их . . .

— То се знало . . .

— А зашто су баш на 12 година осудили браћу Прибићевиће. Зашто не бар на 13 година.

— За то што је то несретан број, па би когод могао посумњати да су судци неке несреће

— А војни суд би их зацело ослободио!

— Не би, ни војни суд.

— ?

— Да су у војном суду седели исти судци — не би! *

— Баш ни зашта! . . .

— Како ни зашта, кад Јаша каже да су се признавали православним Хрватима!

*

— Него то их баш турски осудише.

— Како турски?

— Тако. Све скупа на 179 година.

— Е, то Павле неће — доживети!

Једна жеља!

И ја имам једну жељу
Што ми душа снива;
Само, само, да то тако
И на јави бива!
Да ми Српство сложено буде,
И веру да брани;
А неслози да су клетој
Изабрани дани.
Да ми Србин цркву љуби
Установе њене,

И да никад са тог пута
И стазе не скрене!
Где се српско име брани,
Ту да је на мети;
Пак му душман никад неће
Наудити клети!
Пакост, злоба, завидљивост,
То да се сарани;
Пак ће Српству да се јаве
Златни, срећни дани.

Пак ће Српство да оживи
Својом славом старом;
За ту срећу — ја се молим
Пред светим олтаром!
За ту срећу срце моје
Пева од милина;
А ти Боже, чуј ми жеље
С небесних висина!

Карловци 1896. С. П.

СТРЕЛИЦЕ.

— У Загребу је завршена „велеиздајничка“ расправа. Сад долази пресуда. Само да не долази каква пресуда.

— Српски лечници из Србије решили су да пошаљу Србима „велеиздајницима“ 1000 динара. — Имају право, јер здравља им и тако не могу дати.

— Акурти се правда да би он само зато хтео да веша Срба — што је чуо да парче штранке од обешена човека доноси срећу, па би и он хтео да дође до парчета штранке.

— Него Кошутовци су јако љути, што су чули да се у Кремници већ у велико кује златан новац с ликом будућег мађарског краља а садањег престолонаследника. — Хја, тако је то. Док Кошутовци самосталну банку снују, дотле они из Беча у велико паре кују.

— Са балплаца из Беча поручују Кошутовцима да се због тога не једе. Јер ако ће престолонаследник чекати док Мађари добију самосталну банку — онда он никада неће свој лик на повцу видети.

— Народни посланици у Хрватској стално заказују зборове, а Раух их стално забрањује. Сад нека још ко каже да у Хрватској није стално стање.

— Кад год нападне на коалицију Раухова „Драва“ и Франково „Хрватско Право“ увек захрже и „ергелуша“. Ко да се на једним јаслама хране.

— Кести Кантарцији и Кести Куеновцу је бацала карте једна карловачка циганка — и каже да им стоји: пут!

То је довољно.

Домаћица (служавки која одлази из службе): Шта да вам наведем у вашој сведоци.

Служавка: Ништа више милостива, него да сам код милостиве издржала шест недеља — то је довољно.

Smigus.

С магарца на коња.

Обично се вели кад некоме натрашке пође: с коња на магарца — али ето „Срп. Трговачко Удружење“ је с магарца на коња — дошло. Т. ј. продали су свога досадањег магарца и купили коња. Сад нека ко каже поред овако очевидног доказа да друштво не напредује.

*

Истог магарца је довео у Нови Сад путник „Срп. Тргов. Удружења“ г. Петровић и продао га за 100 круна друштву. При исплати ће приметити неко од чиновника:

— 100 круна! То је скупо. Богме тај се не исплаћује!

— Ех у „Срп. Трговачком Удружењу“ има више магараца који се не исплаћују — па их опет зато држе... Али овај ће бар своју плату зарадити, — рече Петровић.

*

Чујемо да је тог магарца набавила за себе редакција „Заставе“. Према томе је ипак изглед да ће Коста Куеновац испасти из редакције, чим је добио он заменика а Јаша брата.

Пријатељице између себе.

— Драга Мицо, могу ти рећи искрено да сам о теби врло неповољне гласове чула...

— Примећујем — по изразу задовољства на лицу.

Smigus.

Виц и „наивност“ прдектерског „Врача“.

„Учитељица: Који ми зна лијепо казати, како се зове наш бан?

Мали Лука (живо, дигне руку): Молим ја! Наш бан се зове Светозар Прибићевић (мислио је на нар. посланика). Мили—ој“.

Ђука и Шука.

Ђука: Је ли истина Богати Шуко, да од сада могу и лопови и убијце бити посланици на црквеном сабору?

Шука: А што да не може. Може бити свака хуља — само не сме бити политички кривац.

Из автономног суда.

Један лопов: Господине, ја тужим мог комшију Совру, због увреде чести.

Судац: Шта ти је рекао?

Један лопов: Рекао ми је страшну реч господине. Немогу ја то овде ни казати.

Судац: Ваљда те назвао хуљом?

Један лопов: Не крупнију ми је реч рекао.

Судац: Разбојником те ваљда назвао?

Један лопов: Још много крупнију реч ми је пришио.

Судац: Да те није назвао лоповом?

Један лопов: Још нешто горе ми је пришабањо?

Судац: Е, онда ја не знам...

Један лопов: Казао ми је молим политички кривац!

И то ми је рад.

(О НОВОМ АРТЕСКОМ КУПАТИЛУ)

које се већ целе године зида, и које ако Бог да биће већ догодине у ово доба, после сезоне готово).

Један странац (који кукавац случајно не уме да гута дим од пукнутог казана и мрзи га да употребљује обојке у место пешкира, оде из љубопитства да види како напредује градња новог купатила. Онако нервозан од реоме гледао је разне мајсторе који лепо певају, звижде, пуше, псују мађарски — а нико ништа не ради на ње их ваљда из љубопитства ушитати):

— Па шта је то? Нашто ви чекате, људи?

— Чекамо да зазвони подне, да обуставимо рад! -- одврате му они.

Ребус.

Шта је то:

НАМЕШТАЈИШТЕ?

Ко погоди, а није ове године у Новом Саду био, добија бадава „Стармладог“ за четврт године.

ОН ЗНА.

У Новом Саду се пронео глас да има много бесних псију. То се могло констатовати и из њакава неког чепинског магарца — у „ергелуши“. Неки дан иде једно песето. На то ће један деран рећи другоме:

— Бежи Милане, то је бесно песето. Чуо сам како бесно лаје...

— Ти знаш да оно песето што лаје не уједа.

— Ја знам, — само не знам да ли оно зна.

Из учитељског конвикта.

Ђак (новајлија): Сваки дан имамо кромпира за јело и сваки дан нас тера госп надзорник. да се молимо Богу. Најбоље би било да одемо сви доле у подрум и да се помолимо Богу пред целим цаком кромпира — па онда смо бар мирни.

Преко телефона без жица

Др. Њврц.

Јуридикки испит државних тужилаца.

— Шта би ви као државни тужилац у том случају предложили?

А курти: „Петнајест до двадесет година робије“ — а ако би била каква олакшавајућа околност онда на доживотну робију.

— Обрато господин кандидате, доживотна тамница је ваљда тежа казна!

А курти: Не, господин професоре, петнајест година је тежа казна; доживотну робију издржи свако али петнајест до двадесет година не може свако издржати.

АЛА И ПОГОДИ.

(Инструкција регрута)

— Војник мора радосно своју крв пролити за свог краља и домовину, и то у боју било противу спољњег или унутарњег непријатеља. Симо Петровићу кога разумевамо под унутарњим непријатељем?

Војник (Босанац): Швабу.

Лаза Костић у Новом Саду.

— Видиш Катице, овај чупави гологлави господин, то је наш славни песник Лаза Костић.

— Како? А ја сам мислила да су сви песници од гипса.*)

*) Њеј је био познат кич Змај-Јове и Милетића.

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

WWW.UNILIB.RS

Млађим радикалима.

Згодно је то равнат се по сату,
 Ал јао сваком, који није знао,
 Размотрити није л' вођа стао,
 Није л' можда рђом зарђао. . . .
 Не чекајте да се хвата тама,
 И без вође може да се проба
 Ено сунца; та природа сама
 Увек каже, кад је чему доба.

Песме Јаше Томића. Стр. 91.

ИЗ АНЕКСИЈЕ.

Капетан Н. у резерви, позван је у војску
 после анексије, кад се бојало да ће свакога
 часа избити рат. Баш када су сви требали бити
 у ратној опреми на ногама а капетан Н се
 разболе. Он се по пропису пријави генералној
 команди, пошто је на пријави написао:

„Пријављујем се марод, пошто имам на
 стражњици чир!“

Пријавна листа је прошла кроз све инста-
 ције и вратила се команди уз следеће допунeње:

Видео! З. капетан.

Видео! Х. мајор.

Видео! У. пуковник.

Дупли комплимент.

Стари професор Г. остао је све до пред
 смрт своје дубоке старости женски пријатељ и
 обожаваоц лепога пола.

Једном приликом ће неко рећи:

— За госпођу председницу женског дру-
 штва, веле да се од јутра до мрака — дечијем
 дану — жртвује добротворству, а уз то је
 тако љубазна, тако мила, отворена и искрена,
 да се слободно може рећи да своје срце носи
 на руци.

— С допуштењем — протестоваће профе-
 сор — то није могуће. Госпођа председница
 има за то и сувише велико срце — а пре-
 већ малу руку.

Smigus.

ПОПА И ДЕЦА.

После кише седе сеоска деца на улици и
 праве кућу од блата. У тим наиђе попа и
 запита их:

— Шта то правите децо?

— Правимо цркву.

— Онда ће те морати направити и попу
 у цркви?

— Нее — немамо више блата.

Од штампарије смо добили

УЛТИМАТУМ:

Док не платите дуг нема листа!

Учините своју дужност према листу
 као искрени његов пријатељ и пошаљите
 нам **ДУГ**, на чему вам у напред хвала!

С поштовањем

Уредништво и администрација
 „СТАРМЛАДОГ“.

У пажњу г. г. претплатницима!

Уз данашњи дупли број, који је и опет
 закаснио ради неуредног плаћања претплате
 (тако да смо још са 2 броја у овој четврти у
 заостатку) прикључујемо и опет

НОВЧАНУ УПУТНИЦУ

на којој смо оставили сав дуг који нам за ову
 годину до данас поједини дугују, на учтиво мо-
 лимо сваког г. г. претплатника да нам исти дуг

обратном поштом пошаље

ако је пријатељ нашем листу и жели да исти
 не престане. Верујте да је већ дотле дошло!

Уздамо се да нећете дозволити да лист
 престане и да ће те нам новац послати, да
 можемо наставити издавање листа.

Уредништво и администрација

„Стармладог“.

Неураведан свет.

Многи су љубопитни како ће се Кошут у
 Бечу провести — а како код куће у својој
 странци. Боже мој, па то није тешко погодити.
 Ево како:

— Било једно послушно дете, које је у
 један мах почело ужасно да се дере. Остала
 деца ће га упитати:

Шта је клипане, шта се дереш?

На то ће им он слинећи одговорити:

— Јуче ме је тукао тата, па ми све панта-
 лоне просекао, а данас ме је опет мама изуда-
 рала што сам панталоне поцепао.

ТРГОВЦИ.

Поп Јован Зец: Гле, патријарха! Да га
 купимо?

Јаша: Што ћемо ми њега куповати. Боље
 нек купи он нас.

Допутовали „новинари“.

„Хотел Јелисавета“: Цветко Фр-
тунић, „новинар“, Беч.

„Хотел Мајер“: Никола Марко-
вић-Надрљан, „новинар“, Будимпешта.
Др. Жирко Костић, јавни — из За-
греба.

Одпутовали „новинари“.

Јаша Кошут — „новинар“, у Бу-
димпешту.

Автономни адвокати.

Др. Сос: Чујете колега, данас ми је на
расправи нешто се десило — што у животу
још никада нисам доживео.

Др. Мушица: Ваљда сте добили процес?

Разно дејство.

При дворском ручку дивео се стари Вран-
гел лепим и њежним ручицама једне принцесе,
која је до њега седела.

— Све зависи од неговања коже — рече
она — ја носим непрекидно рукавице од је-
ленске коже.

— Чудновато. И ја носим увек јеленске
чакшире, па ипак ми столица изгледа као тре-
ница! — рече Врангел.

Разговор с хомогенцима.

— Из позоришног одеака. —

Стармлади: Дошао сам да вас интер-
вјуишем г. г. хомогенци у ствари ваше оставке
на чланству у одеаку позоришног одбора.

Хомогенци: Хе, штаћемо несрећа и ваша
и наша...

Стармлади: Знате да сте сво Српство
у црно завили?... Зашто сте нас тако учвилили?

Хомогенци: Ваљда је тако суђено било...
Божија воља.

Стармлади: Убили сте српску драму.
Ко ће нам од сад писати драме српски Шек-
спиру? Ваљда онај други Др. Лаза.

И. хомогенац: Какав други Др. Лаза. Зар
постоји још какав Др. Лаза-драмописац?

Стармлади: Мислио сам на оног књи-
жевну пропалицу — Др. Лазу Костића — лептира.

И. хомогенац: Ах, тог јадника.

Стармлади: Ах, па како ћемо сад без
српске драме и драмописца!

И. хомогенац: На жалост. Мораћете тра-
ти оперете, балет...

Стармлади: Чујеш, вотирала је скуп-
штина у ту сврху 27 хиљада круна. Видите то
вам је паметан предлог.

И. хомогенац: Знате ја сам био у Бечу,
па сам годину дана штудирао на који би начин
могло срп. нар. позориште утуцкати оно мало
капитала... док ми није та сретна мисао дошла
с кратким сукњицама...

Стармлади; За то је и г. директор
Добриновић заузет. Он јако воли да шири.....

И. хомогенац: Просвету...

Стармлади: Да, да просвету... просве-
ту... Нисам могао одмах да се сетим. Да хтео
сам још и ово знати. Не због чега другог, него
просто из љубопитства. Зашто држите да би од
Др. Мице Савића, професора бабе Јовановића,
Миловановог и Живојновића који су књижевници
бољи били у одбору инжењер Славнић Др. Шпир-
та, зубар, и Др. Емил Костић.

И. хомогенац: Ево зашто. Нама је пот-
ребан књижеван план. А план може једино ин-
жињер израдити. Друго имали смо на уму да
повадимо зубе некојим млађим зубатим члановима
— с тога смо бирали Др. Шпирту, зубара.

Стармлади: Лепо, а зашто сте бирали
Др. Емила Костића!

И. хомогенац: Па забога због презимена
Костић. Зар вам оно није гаранција за књи-
жевност!

Стармлади: А да! Дакле што рекао
„Браник“ чега смо се бојали нисмо се убојали...
Плачи Српска талијо, твоји великани су ти окре-
нули леђа...

Што потону сунце јарко,

Што остави нас сироте Ђавко!

Ко ће од сад да нас ђави!?

Хомогенци: (уздахну): Ех, — шта ћемо.

Стармлади: Веће жалости није доживела
српска Талија, све од оставке начелника Лазе
Станојевића... а ево сад опет изгубисмо имењака!

А плачи српска музо,

Куку, ко их је уз'о!

И. хомогенац: Али утешите се пријатељу,
ви знате да ми с људима несношљиве нарави
неможемо — а сав свет зна да од нас двоје
ваљда у свету нема сношљивијих и хомогенијих
— елемената.

И. хомогенац: Могли су на мом месту
узети Бошка Петровића... И он има залуге...
и његове драме пропадају...

Стармлади: Хе шта ћете... кад ја свет
покварен, па волије у позоришни књижеван одбор
бирати књижевнике, него инжењере, зубаре и
лекаре... ту онда може само главом о зид ко
у читаоници — или да се већини покорите.

Хомогенци: Јок, волијемо главом о зид!
(Затрче се и тун — главом о зид.)



КРАСТАВАЦ

СЕЗОНСКИ ОРГАН СТРАНКЕ „ЗЕЛЕНОГ“ ЗА „ПРИПРЕДУ“ И ГРОЗНИЦУ.

Уређује: **Исак Шестопрсти.**

Главни сарадник: **Лажов Лажовски.**

Одговорни уредник: **Зека Зечевић.**

Уредништво се налази у пачијој улици.

Администрација: на дуду.

Власништво: „Servus društvo“.

ИЗЛАЗИ И НИЧЕ
тамо где се и не сеје и где
га најмање траже.

ЦЕНА ЈЕ ЛИСТУ:
10 потура кила; иначе свако
ко га држи, добија потпору
од „друштва за помагање по-
јединаца“.

Сарадник може бити свако
који уме добро лагати и
клеветати.

Рукописи се не враћају — него се или за нешто друго употребљују или се достављају
Акуртију за састављање оптужбе.

1-ви и последњи број. Преступна година пуна престапа Рауховог.

ПОЧЕТАК СВРШЕТКА.

— Из седнице радикалске странке. —

Председник (човек с дугачком брадом и кратком памећу. Воли да препоручује аустријске официре за чиновнике у редакцији „Заставе“. Због „Србовања“ одликован из Беча орденима. По мало мутав човек):

Господо радикалека, крупна и ситна, славна и тамна. Тресла се брда родио се миш.

Др. Сос (ђиши): Мислите ви мене... Ја себи измољавам то приспособљење и уопште ја нисам миш.

Јакобинци: Ниси, ниси! Ти си Бранко, пацов.

Др. Сос: Нисам ни пацов. Пацов је Мушички и Др. Жарко. 16 хиљада форшуса један а други... А интеркаларски даљски рачун од 40.000 необрачунат.

Јаша с ножом: То ће патријарх платити чим сврши са мном рачун који има да пречисти.

Попа Паја Туцић: Његова Свјатост није могла с вама рачуне пречистити, кад му још није одобрен зајам од 300.000 круна из народних фондова.

Јаша с ножом: Ал је обро даљски кукуруз...

Попа Паја Туцић: Тај је за Пешту намењен. Опет за пречишћавање...

Јакобинци: А шта је оставио нама — шипак. Ваља да погркамо од глади. Је ли познато његовој светости да прасници тако не вољу кукуруз као ми...

Сви: Па шта ће бити сад од нас...

Председник с брадом: Мир, мир, го-

сподо. Док је народних фондова неће од вас ни један прћи од глади.

Пера Шаран: И моје пикеле...

Др. Сос:)

Др. Вилић:) Ти да кушујеш!

Др. Свињарев:)

Пера Шаран: Марш, цукеле једне!

Један млађи дисидент: Јео вас отац и ко вас је скупио.

Марко: Бехарине једне. Писма вам материна!

Трећи глас: Измењари!

Четврти глас: Кошцутове подгузне муве!

Председник (звони са клепетушом): Куш господо! Немојте да прекорачите пристојни парламентарни тон и да ме изазовите да вам морам псовати матер и оца, или већ тако штогод. То би ми било јако непријатно, а држим да ми писмо овамо дошли да се између себе кољемо као пацови... него да се лепо братски посаветујемо и ако имамо шта да делимо, да поделимо.

Јаша с ножом: Балавци једни. Убришите рукавом нос.

Вилић: А који си пруслук очин ти. Несвршени ђак. Ми смо бар свршили, како смо свршили за професоре а који си ђаво ти?

Јаша с ножом: (Фразира). Пре свега то је глуцаво речено: „не свршени ђак“. Докле је год неко ђак он није што друго, а кад је што друго он није ђак.

Вилић: То су робијашке доскочице.

Један дисидент: Је ли истина да од сада могу и убице бити биране са посланике на црквеном сабору?

У
Н
И
В
Е
Р
З
И
Т
Е
Т
С
К
А

Б
И
Б
Л
И
О
Т
Е
К
А

Јаша с ножом: Па шта хоћете зар ја нисам убица?

Други дисидент: И робијашни!

Јаша с ножом: Зар нисам био у Вацу?

Трећи дисидент: И лопови!

Воздиганије: Зар ме нисте у част и звање повратили? Или зар није и сам један владика изволео признати да се наша странка нарочито тиме одликује „што не само да има простих убица него и лопова најординарије сорте“. Ми мислимо да је већ крајње време да можемо своју осталу браћу све робијаше и убице пригрлити.

Јаша с ножом: Ја сам им изпословао чак и законом признање од надлежности да могу у наше ово лепо и округло друштво — доћи. Немате ви господо појма како су то досетљиви људи. Ја их знам још из Ваца. На пр. Паја коњокрадица је тако вешт човек да ће вам украсти и јастук мајке божије испод главе; а Совра Бичкашев, с његовом буцом по десет њих једним ударцем свали и на месту их убије. Он сам је у стању цео вапшар да растера. Па зар ми немамо потребе таквих људи у нашој странци. Представите ви себи тог Совру у сабору. Волео би ја видети онда самосталце да се безобразе и што противу радикала износе — кад Совра подигне своју буцу, а у случају потребе и завитла с њоме.... Све стрмоушке би преко скамија бегало Цига Прибац и његови циганчићи.... А стари Полит би од страха се у—пропастио. Др. Малеш би онако како је зелен — од зорте умро. А кад ми узмемо искусне и опробане лопове у нашој аутономији... онда ту не да дође Димитрије Руварац да истражује рачуне него ни да дође сам Бог с неба не може наћи ни пара ни рачуна. Јер треба да знате да прави лопови и мајстори од запата никада ни паре у каси не остављају. А то је врлина коју треба поштовати. Нека дођу онда на сабор Полит који воли да мота прасице и Др. Малеш који би хтео да прошверцује пензију... Ту онда на мало другчију момчадију наилазе. Ми сви знамо да и наш Попа Паја воли да се бије на саборима — али ћете дозволити да Совра с његовом ћулом може више учинити. Кад је он у стању цео футошки вапшар сам да растера, ваљда ће бити у стању и ту шаку самосталаца да отера са сабора. Кад он подвикне:

„Овамо бећарине једне, оца вам циганског...“ то мало другчије звучи него оно моје лајање у „ергелуши“.

Председник: Ја мислим браћо, да нико ништа од нас не може шта имати противу разбојника, лопова, убица и робијаша.... Сви смо ми браћа.

Сви: Немамо, немамо! Живили лопови убице и кесароши.

Дисиденти: Ти мамо, да си ћутао.

Покри се ушима. Ти што препоручујеш аустријске офицере за чиновнике „Застави“. Шта ће онда Коста Брэдваровић - Куеновац радити?

Др. Вочић: Тај је већ одавна требао добити „фуз у гуз“

Јаша с ножом: А на кога би ја онда сво неваљалство сваљивао и ко би свуда бургијао, интригирао и магарчио нас у „Застави“? Је ли право да крећем поп магарашевића чак из Чепина. Зар нисам једног поп Јову, зеца, кренуо.

Председник: Пошто ја видим, да за ово друштво не пакујем више — дајем оставку.

Млађи дисиденти: У очи!

И седница се свршава врло живахно. Једни се љубе а други пљују — и разилазе уз речи које почињу са „ј. о.“ „п. м.“ „у. п. д.“ а све пролама дрско: „Живели робијашни, лопови и убице!“

Чешагија.

ДОЦКАН СЕ СЕТИЛИ.

У Новом Саду је у једној трговини у главној улици изложена слика Њ. Св. патријарха Лукијана с натписом „eladó“ (на продају.)

Предамном иду двојица и разговарају се. Кад су дошли до трговине, застадоше пред излог у ком је изложена патријархова слика.

— Да купим патријарха, — рећи ће један од њих.

— Продан је већ! — приметиће неки шегра.

— А ко га је купио?

— Купили га Мађари, још кад је био владика.

Славном уредништву „Врача“

у месту.

Мото: Шта ко има — оно и даје

Упозорили су ме на „Врач погађач“. Ја сам онда један број купио, прочитао и запамтио оно где ми при крају поручујете: „Сад се убришите на изволите и други пут!“

И сад вам јављам, да сам се одазвао вапој жељи: убрисао сам се.

Петар Крстоношић,
уредник „Стармладог“.

НВ. А законом српског новинарства регистрирану (прибележену) марку „00“ вашегга тече, Јаше, немате права другоме нудити, нити прилепљивати. То је изрично његова својина, коју није слободно никоме па ни вама (ма да сте му и род рођени) — присвајати. Та марка: 00 је само њему заштићена.

Горњи.

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

WWW.UNILIB.RS

Из „ергелуше“.

— Раух-Векерлове савијаче. —

Драгоцено признање.

185. бр. јутроклета „Заставиног“ доноси ово драгоцено признање у СХХХШ. гњ. чл.:

„Тешко овцама које иду за магарцем. Он је ту да га Јашу и да товаре на њега, а не да води... А замислите како је стаду, кад се његови пси са вуцима здруже“.

Било би у реду да је чланак потписао или матори, бивши магарац или садање пуле, магарашевић. Њихова имена испод тога гњ. чл. најбоље пасују.

Пр. Ур. „Ст.“

НАШЕ ГОСПОЂИЦЕ.

— Ви хоћете да ме узмете господине? То није могуће Ви сте 32 године стари, а ја 16 година. Еле два пут сте старији од мене. А кад ја будем 32 године, ви ћете бити наравно 64 године стари. Кажите дакле сами, је ли то могуће.

Smigus.

ФАЛИ, КАКО ДА НЕ ФАЛИ.

Учитељ запита у школи једног ђачића:

— А што Милане, твој брат није дошао у школу? Да му не фали штогод?

— Фали му, господине, како да не фали.

— А шта му фали?

— Чакшире господине!

Закаснио.

Чувени француски песник Копе кад је једном био код нас у Угарској, одушевљено је кликнуо:

— Француска ми је мати, а Угарска ће ми бити жена...

— Закаснио си, брате, — рећи ће му један пријатељ, којем је мађарско државно право познато било. Мађарска се већ удала за Аустрију.

Самртникова шала.

Кад је кнез Таљеран био већ на самрти, стајала су крај његове постеље три лекара и један од њих рећи ће му:

— Пробајте, светлости, можете ли се на-кашљати или звиждати!

Таљеран се насмени мало, па одговори славим гласом:

— Кашљати не могу, а немојте тражити да звиждим. Могло би се после моје смрти рећи да сам вас, поштована господо, на свршетку комедије извиждао.

Зна он мало бољи рецепт.

Лечник: Вашој жени је потребно кретанье. Она много седи.

Муж: Купићу јој свилену дољу сукњу.

Лечник: Зар ће то помоћи?

Муж: Наравно. Онда ће се непрекидно кретати и врпољити само да јој сукња шушти.

Народна мудрост.

Код старих Асираца постојало је право, да се сваке године једаред изводе младе девојке јавно на продају. Лепе су продане, а паре које су за њих добијене, добијали су они који су узеле оне ружније.

Smigus.

ЛАК ОДГОВОР.

— Би ли ти мени могао рећи, зашто су Раухови лечници ишли на пештански лечнички конгрес — и ако остали хрватски лечници не хтедохе учествовати.

— Та то је лако погодити. За то што је министар Дарањи обећао свакоме госту по две флаше токајца.

Поборник начела „Свој Своме“.

Деран: Хтео би за једну потуру слаткиша!

Трговац: Каквог?

Деран: Па изнесите ми колекцију „Срп. Трговачког Удружења“.

У ЛОВУ.

Отац поведе сина у лов. Кад је отац три пута опалио на једног зеца и није га погодио, упитаће га сивчић:

— Тата, колико пута треба да се зец убије, да буде једаред мртав.

Док се излеже.

Учитељ упита ђака у школи:

— Шта је јаје?

— Именица! — одговори ђак.

— А ког је рода?

— Не знам.

— Но, је ли мушког, женског или средњег.

— То не можемо знати док се не излеже.

Познаје себе.

— Куда ћеш још сад на жељезницу? Та твој воз има још два сата времена.

— Баш за то. Ја се увек на жељезници сетим, шта сам све код куће заборавио, па да имам времена да се још кући вратим.

Државна рука.

Некакав досетљивац црта државну руку овако: Палац је министар финансије (јер без палца се не могу новци бројати). Кажипрет је министар правде. Средњи прет је министар унутарњих послова. Златни прет (онај до малога) је министар трговине. Мали прет је министар спољних послова. Песница је министар ратни.

Из књижаре.

Старија муштерија: Имате ли какав роман?

Продавачица: Како се усуђујете да ме тако штогод питате. Smigus.

ИЗ „ЈЕЛИСАВЕТЕ.“

Неко: Ви, у вече пијете црну кафу. Зар вас не раздражује?

Бока Сифон: Мене не, него цалкелнера Жана. Ово је стопедесета шоља кафе што је на вересију пијем.

Загонетка.

У Швајцарској, у једној вароши је један гостиовичар дао над својом кафаном овакав натпис ставити:

Garage.

Station — zewirporeu

Зашто је стрмоглавце натпис?

Радикалски будући авијатичар.

(После радикалске конференције у Карловцима.)

Кеста Куеновац: У данашњем веку крилатића кад сав свет лети — зар ја да не излетим из редакције!

НА УЛИЦИ.

Кројач: Шта вам ради госп. брат?

Господин: Нолудео је.

Кројач: А за ото ће платити валда дуг мени?

Господин: Но толико још није луд (да плати). Мина електрика.

У ШКОЛИ.

Учитељ: Кажи ти мени Мориц, шта све добијамо од гуске?

Мориц: Од гуске добијамо: месо, маст, и цигерцу.

Учитељ: Друго ништа? (Мориц, ћути). Шта има у вашем кревету?

Мориц: Стенџа. Чуо Мика електрика.

ИЗ ХИГИЈЕНЕ.

На ште срце пре фруштука не ваља радити. А ако човек ипак мора нешто радити пре фруштука онда ваља нешто пре фруштука јести. Smigus.

ЛИСТАК.**Наш авијатичар.**

У соби је пред собом држао Стева молер мастан лонац на ком је напис био: „Gruss aus Bosnien“ — и задовољно кусао из њега „босански суклијаш“. По глави су му се врзле разне мисли... Он је био по занату по мало молер, по мало песник. Ко год му је платио моловао га је, и певао му је... као и свака тица коју газда храни. Његов госа га је учио певању... Како су му звиждали тако је он певао... Данас вам већ он самостално звижди и пева као какав кос. Тек га чујете, а он зазвижди неки „Wiener Walzer“. Али најмилија му је песма: „Босански марш“. Кадикад зазвижди и „радикалску“ — али најмилије су му босанске, швапске песме — и ако се он иваче за великог српског родољуба продавао. Научио је од свог покојног мајстора, кад онај раздрљи груди и удари се по њима на сва уста раздере се: „Ја сам Србин Србаковић! — а овамо кукавац јео швапски лебац, који је добијао из милостиње. За то је онда увек тако песме удешавао, на које не би никад његовом хранитељу криво било... После мајсторове смрти је наставио молер и звиждање швапских песама. Ако је кад год и зазвиждао српску песму он је за то одмах и намоловао „fexig“ слику. На пр. пред очима ти насликао Краљевића Марка као јунака, али кад почнеш мало боље слику да разгледаш, и проучаваш а ти видиш — да му је обесио неку канту, која клонара путем, а у руци му у место сабље насликао варјачу, која до душе на први мах изгледа на сабљу која сече главе. Кад год би то његов госа Шваба видео — а он би се задовољно смешио и рекао би: „Право, фетер Штево“, ти си прави мајстор.

А кад би га упитао комшија, зашто он увек фексир слике црта, а он би задовољно трљао руке и рекао: „Ђути брате Србине, знаш како је. Шваба ме рани, па морам и њему да угодим. Ето кад Србин гледа а он на први поглед види Краљевића Марка са сабљом... а Шваба опет на први поглед тражи моје насамаривање Срба... одмах види варјачу и канту. Хе, нај после и тешко је то бити: један слуга два господара. Заш морам јако смотрен да сам, да Србима очи замажем а и Швабу задовољим.

Мајстор Стеви се досадило 13 година пузити пред прдектирима на се намисли дићи у виши свет... Заш' помисли он у себи, кад умем звиждати као права птица, зашто не бих умео и летети. И једног дана ме позва из „Народне кафане“ да видим његов нов проналазак.

Прошли смо главну улицу и дошли у стан — песник-молеров. Уђосмо у једну празну собу.

— Моноплан! — рекох изненађен! Справа за летење?

— Још боље нешто! — смешио се песник. Одмах ће те видети.

Изгурао је справу у двориште, где сам је могао боље посматрати. Имала је два крила, дугачак реп са разним профовима и моткама за покретање.

— Седите у њу! — рече песник.

— Да седнем, упитаћу ја с неким неповерењем.

— Седите у њу сасвим слободно! — одврати он и већ се намести у њој.

Ја сам се његовим уласком у справу за летење окуражио и ушао и сам у исту и сео уз њега. Он је ухватио рукама за крман и још један пут покренуо неку полуку, заврнуо неку справу, и мотор је клопао, крила су лупала, а разне мотке се окретале, цврчале, крман се почео навијати — све, све је дивно радило и кретало се осим моноплана који се није ни макнуо с места.

Диван је моменат био

Господин песник је пустио крман и победоносно скрстио руке на груди!

— Но? — упита он победоносно

— Шта, но? — упитам га ја, љубопитно.

— Шта велите? — рече он.

— Шта да велим? Кад не лети!

Господин песник прсне у смех:

— Па наравно да не лети! Та управо то је дивно.

После двогодишњег рада на справи, пошло ми је за руком пронаћи таку справу или аероплан с којим се не може летити. Тиме је проблем за не летење решен.

— Не разумем!

— Не разумете? А ствар је врло проста. Ако ви хоћете да летите у што седнете?

— У справу за летење

— Но видите. А сад претоставимо да ви нећете да летите. У што седнете онда?

На то му нисам могао одговорити. Песник је задовољно трљао руке:

— Једте да на то не умете да одговорите. И боље речено: До јуче још нико на то питање није умео одговорити, јер проблем није био још решен. Али сутра ће вам већ свако одговорити: ако нећу да летим, а ја ћу сести у молер Стевин аероплан.

— Али то нема практичне вредности.

— Шта? — како? Нема практичне вредности. Дозволите, колико има људи који лете или који хоће да лете? Узмимо много да кажем — хиљаду. Према томе колико их је људи који неће да лете? Рецимо мали број, врло мали — хиљаду милијона. Ако то није кшефт, онда не знам шта је кшефт. На једну справу за летење долази милион справа за не летење.

— А зар се ви не бојите за справу?

— Како? У њој нико не може скрхати врат.

— Баш за то што је тако сигурна. Не бојите се да ће вам је украсти.

— Откуда. Ја је држим под бравом.

— Не мислим њу, него ваш изум на њој.

— Заиста, на то никад ни помислио нисам.

— Па шта да радим?

— Подајте је патентирати.

— Дивна мисао! — кликну молер Степа и стиште ми руку. — Хвала в м пријатељу, ви сте ми спасли проналазак од — лопова туђих идеја. И ми се растадосмо

Заиста после два дана донеле су новине:

„Наш авијатичар“. Познато босански песник и молер, којем је босанска влада одузела ноге и језик те је приморан био тринајест година да пузи и муци изумео је справу за не летење. Он је већ отпутовао у Беч да даде исту патентирати.

*

Справа има још и ту добру и практичну страну, што и ако се поквари — не лети.

З. З. IX. 1909.

Прерад(а).

Одговори уредништва.

Босанцу у Сарајеву. Узмите чуда ради последњи дупли број 17. и 18. „Врача“ — па ће те и опет се моћи уверити да сте Ви и ваши пријатељи сасвим добро учили да је „Врач“ прдектерски лист и да је у служби аустријској. Сад молим Вас „Врач“ наслика Босанца на ком миле досељеници, фратри, фоне, пољски Чивути — само Швабе нема нигде на слици, а овамо је познато чак и онима у Тунгузији како босанска влада насељава силног Швабу у Босни. Зар то онда није прдектерство — кад се Шваба прекрива? А кад ми „Врачу“ забодемо нос у његове слике и никоговићски подлистак о старом краљу, принцу што воли да прави бомбе и принцези у другом стању — онда смо ми а не они питкови. Еле и у последњем броју на другој страни слика: Рус и Шваба деле Босну, која је насликана у виду хлеба. Шваба добија Босну а Русија Дарданеле. А испод слике текст: „Или како је настала анексија“. — Брани Швабу, бајаги тако је настала: Рус му је дао! Није он сам узео! А друга слика из земље „Меда и млијека“ (бајаги Швабо је ушао у никакву земљу, јер су „мед и млијеко“ под наводом). И онда вели егзекутор: Шта овђе нема ништа више, што би било за заплену? — А Бошњо му одговара: Вала вама и Богу, који јесте нас анектирали, нема — али сад барем живимо — „без бриге“. (Еле правда и ту Швабу како је голе Бошњаке анектирао. Насликана је празна соба с празни орманови). Нећете ваљда мислити, да би се усудили ти прдектери да критикују босанску владу. Ту би онда одмах „Врач“ на пречац — свршио.

Модерни собни намештај, покућарство,
: портале и намештаје за трговине :
најкусније уз врло умерену цену израђује

ЈЕНЕ ШИПОШ

вештачки столар

у Новом Саду

у Фрање Ракоција улици бр. 52.

ПРОРАЧУН И ЦРТЕЖИ НА УСЛУЗИ

ПОГРЕБНО ПОДУЗЕЋЕ

и стовариште надгробних споменика

ПАЈЕ МАРКОВИЋА у Н. САДУ

у средини дунавске улице, телефон број 168.



Филијала: погребно подuzeће
„Конкордија“ пређе Буре Стојко-
вића, Ђурчинаска улица број 15.

Држи вазда огроман избор
сваковрсних каменних надгробних
споменика. Натписе изрезује нај-
савршеније, а позлата дупла и
дуготрајна. Велики избор мртв.
сандука, венаца, покрова и цело-
купне опреме за погребне. Цене
строго солидне а послуга нај-
тачнија.

ЛЕКОВИТО КУПАТИЛО

РУСАНДА

у МЕЛЕНЦИМА (Торонталској жупанији)

у Јужној Угарској

отворено је од 1. (14.) маја до 1. (14.) септ. о. г.

Специјално лечи: **Севошине, хроничну реуму, скрофулу** у свима њеним облицима и појавама. **Ћожне болести**, које нису у стању биле никакве лековите масти излечити, — нарочито **Psoriasis** и **Prurigo**. Код женских **неуредан крвошоқ**, и живчане болести Сигуран успех у лечењу **қо-штобоље Caries. Necrosis**-а, у коме премашује најчувенија интернационална купатила. Са успехом лечи **застарели луес**.

У купатилу ординира званични купалишни лекар др. Љубомир **Думић**, лекар клужке клинике.

Станови се састоје из **четири** модерно уде-шена **хошела са 74 собе, курсалон, кафана, из-врсна кухиња, добра музика, цвешни парк** са удобним клупама, **гласовир, қуслана, билиард**, стоји на расположењу купалишним гостима

Ближа извешћа и проспекте на захтев и бесплатно шаље

Управа купатила „Русанде“.

Др. ЛОРАНД, ЗУБНИ ЛЕЧНИК у НОВОМ САДУ

специјалиста у изради

златних ђурђија и златних круна

без плоча, на темељу своје науке и искуства стеченог на

БЕРЛИНСКОЈ ПОЛИКЛИНИЦИ.

Ординара од 1-вог децембра о. г.

у Винкле-овој кући (пивара) на првом спрату,

од 8 сати ујутру, па до 5 сати по подне.

Странцима брза израда.

Намештеницима и на отплату.

Цена је листу: на годину К 8, на $\frac{1}{2}$ године К 4, на $\frac{1}{4}$ године К 2.

„Стармлади“ излази 1. и 16-ог сваког месеца. Рукописи се шаљу на уредништво. Претплата се шаље на администрацију „Стармладог“ у Нови Сад (Ujvidék), Дунавска улица број 10.

УРЕЂУЈЕ: СТАРМЛАДИ.

(Поједини број 30 пот.)

Одговорни уредник: Петар Крстоношић.

Власник и издавалац: М. Крстоношић

Штампарија Учитељског Д. Д. „Натошевић“ Нови Сад.

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА